

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

1. uchylenie w całości wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 stycznia 2004 r. w sprawie T-67/01 JCB Service przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, ze uwagi na fakt, iż jest on sprzeczny z prawem wspólnotowym gdyż narusza prawo wnoszącej odwołanie do obrony, lub
2. uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 stycznia 2004 r. w sprawie T-67/01, JCB Service przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, w zakresie, w jakim: (i) kwestionuje ogólny zakaz sprzedaży biernej przez autoryzowanych dystrybutorów w Zjednoczonym Królestwie, Irlandii, Francji i we Włoszech, jak również rzekomy zakaz korzystania ze źródeł zaopatrzenia dystrybutorów we Francji i we Włoszech, co uniemożliwiło dostawy krzyżowe pomiędzy dystrybutorami, oraz w zakresie w jakim (ii) przewiduje on nałożenie na spółkę JCB Service grzywny za wspomniane rzekome naruszenia oraz
3. wydanie przez Trybunał ostatecznego wyroku w sprawie T-67/01 zgodnie z art. 61 Statutu Trybunału (WE) i tym samym uchylenie w całości lub w części, decyzji Komisji z dnia 21 grudnia 2000 r. w sprawie COMP.F.1/35.918^(?) i przy wykorzystaniu jego pełnej kompetencji uchylenie bądź też zmniejszenie grzywny w wysokości 30 milionów euro nałożonej na spółkę JCB w drodze wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 stycznia 2004 r. w sprawie T-67/01, JCB Service przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich; oraz
4. we wszystkich przypadkach zasądzenie od Komisji zgodnie z art. 69 regulaminu Trybunału zwrotu kosztów poniesionych przez wnoszącą odwołanie w postępowaniu zarówno przed Sądem Pierwszej Instancji, jak i przed Trybunałem;
5. alternatywnie do 3., w przypadku, gdy Trybunał nie rozstrzygnie sprawy, zastrzeżenie kosztów i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji zgodnie z wyrokiem Trybunału.

Zarzuty i główne argumenty:

Pierwszy zarzut

Wnosząca odwołanie podnosi, iż Sąd Pierwszej Instancji („SPI”) naruszył prawo wspólnotowe poprzez odmowę uwzględnienia zarzutu, iż prawa wnoszącej odwołanie zostały naruszone. Po pierwsze, wnosząca odwołanie twierdzi, iż przysługujące jej prawo do obrony zostało naruszone ze względu na przewlekłość postępowania przed Komisją, które trwało 27 lat (od dnia notyfikacji do dnia wydania decyzji przez Komisję), co uniemożliwiło wykonywanie przez nią praw, które przysługiwały jej jako stronie zgłaszającej. SPI popełnił błąd co do prawa nie uwzględniając konsekwencji takiego naruszenia dla możliwości skutecznej ochrony ze strony wnoszącej odwołanie. Po drugie, wnosząca odwołanie twierdzi, że przysługujące jej domniemanie niewinności również zostało naruszone, ponieważ SPI nie uwzględnił niektórych dowodów wyłączających winę, nie zastosował metody *faisceau d'indices* (pakietu wskaźników) pozwalającej na dokonanie oceny dowodów istotnych w sprawie i nie przeprowadził odpowiedniej i bezstronnej argumentacji.

Drugi zarzut

Wnosząca odwołanie podnosi, że SPI naruszył art. 81 WE kwestionując (i) nałożenie przez wnoszącą odwołanie ogólnego

zakazu sprzedaży biernej przez jego dystrybutorów w Zjednoczonym Królestwie, Irlandii, Francji i we Włoszech oraz (ii) ograniczenie źródła zaopatrzenia jej dystrybutorów we Francji i we Włoszech, na podstawie błędnej oceny prawnej faktów, niewłaściwej oceny dowodów oraz błędnego zastosowania odpowiednich przepisów wspólnotowego prawa konkurencji. To z kolei pociągnęło za sobą zastosowanie zakazu przewidzianego w art. 81 WE w sposób oczywiście sprzeczny z literą i celem wspomnianego przepisu.

Trzeci zarzut

Zarzut ten dotyczy sposobu naliczania grzywny. W tym zakresie wnosząca odwołanie podnosi, że SPI naruszył art. 15 rozporządzenia nr 17 łamiąc najważniejsze z podstawowych zasad, jakie mają zastosowanie do nakładania grzywien tj. zasadę dobrej administracji, uzasadnionych oczekiwań stron będących osobami prywatnymi oraz wymiaru kary w oparciu o zasadę dobrego traktowania, jak również dokonując niewłaściwej oceny powagi i czasu trwania wspomnianych naruszeń, oraz okoliczności łagodzących i obciążających.

⁽¹⁾ Dz.U. C 186 z dnia 30 czerwca 2001 r., str. 9.

⁽²⁾ Dz.U. L 69 z dnia 12 marca 2002 r., str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Högsta domstolen, wydanego dnia 30 marca 2004, w sprawie Klasa Rosengrena, Bengta Morellego, Hansa Särmana, Matsa Åkerströma, Åkego Kempe, Andersa Kempe, Björna Rosengrena, Martina Lindberga, Jona Pierre'a i Tony'ego Stafa przeciwko Prokuratorowi Królestwa

(Sprawa C-170/04)

(2004/C 156/08)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Högsta domstolen (Szwecja) wydanego dnia 30 marca 2004 w sprawie Klasa Rosengrena, Bengta Morellego, Hansa Särmana, Matsa Åkerströma, Åkego Kempe, Andersa Kempe, Björna Rosengrena, Martina Lindberga, Jona Pierre'a i Tony'ego Stafa przeciwko Prokuratorowi Królestwa, który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 6 kwietnia 2004. Högsta domstolen zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy zakaz prywatnego przywozu, o którym mowa wyżej, może zostać uznany za element sposobu działania monopolu sprzedaży detalicznej, w związku z czym nie jest zakazany przez art. 28 i może być rozpatrywany wyłącznie na gruncie art. 31 WE?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy wspomniany zakaz prywatnego przywozu jest zgodny z warunkami art. 31 WE, dotyczącymi monopoli państwowych o charakterze handlowym?

- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy art. 28 WE powinien być interpretowany w ten sposób, że co do zasady sprzeciwia się zakazowi prywatnego przywozu pomimo ciężącego na Systembolaget obowiązku nabywania na żądanie napojów alkoholowych, których nie ma w magazynie?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie, czy taki zakaz prywatnego przywozu może zostać uznany za uzasadniony i proporcjonalny w celu ochrony zdrowia i życia ludzi?

Odwołanie złożone dnia 8 kwietnia 2004 r. (telefaks z dnia 6 kwietnia 2004 r.) przez Deutsche SiSi-Werke GmbH & Co. Betriebs KG od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 28 stycznia 2004 r. w sprawach połączonych T-146/02 do T-153/02, Deutsche SiSi-Werke GmbH & Co. Betriebs KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

(Sprawa C-173/04 P)

(2004/C 156/09)

Dnia 8 kwietnia 2004 r. (telefaks z dnia 6 kwietnia 2004 r.) Deutsche SiSi-Werke GmbH & Co. Betriebs KG złożyła do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 28 stycznia 2004 r. w sprawach połączonych T-146/02 do T-153/02, Deutsche SiSi-Werke GmbH & Co. Betriebs KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory). Wnosząca odwołanie jest reprezentowana przez przez Anje Franke Rechtsanwältin, Grünecker Kinkeldey Stockmair & Schwanhäusser, Maximilianstr. 56, D-80538 Monachium we współpracy z Martinem Aufenangerem, rzecznikiem patentowym, Maximilianstr. 56, D-80538 Monachium.

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 28 stycznia 2004 r. w sprawach połączonych T-146/02 do T-153/02⁽¹⁾;
2. obciążenie pozwanego oraz pozwanego w postępowaniu odwoławczym kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i zasadnicze argumenty:

Odwołanie opiera się na naruszeniu prawa wspólnotowego przez Sąd Pierwszej Instancji.

- Sąd Pierwszej Instancji błędnie ocenił sektor produktów a w konsekwencji formy opakowań, które powinny służyć jako porównanie przy ocenie charakteru odróżniającego zgłoszonego znaku, zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 40/94. Sąd Pierwszej Instancji nie opiera swojej oceny na formach opakowań istniejących na rynku dla konkretnie zgłoszonych produktów, tj. „napoje owocowe, soki owocowe”, lecz ogólnie na formach istniejących dla „płynnych produktów spożywczych”. Nie została uwzględniona kwestia, w jakim zakresie zgłoszone znaki odróżniają się w stosunku do przeciętnych opakowań przeznaczonych do napojów. Sąd Pierwszej Instancji przeprowadził swoją

analizę wyłącznie pod kątem fikcyjnych podstawowych form zgłoszonych znaków jak również możliwego wykorzystania w przyszłości kartonów dla „napojów owocowych, soków owocowych”.

- Opierając się na tej podstawie oceny, Sąd Pierwszej Instancji stawia wymagania zbyt wygórowane jeśli chodzi o formę zgłoszonego znaku, mając na względzie mały stopień wymaganego charakteru odróżniającego.
- Sąd Pierwszej Instancji przy badaniu interesu ogólnego w ramach art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 40/94 opiera się wyłącznie na interesie ogólnym potencjalnych konkurentów, nie uwzględniając sytuacji faktycznej, tj. że wnosząca odwołanie stosuje stojące opakowania kartonowe od dziesiątek lat bez przypadku imitacji. Interes ogólny konsumentów został całkowicie pominięty.

Skarga wniesiona dnia 13 kwietnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-174/04)

(2004/C 156/10)

Dnia 13 kwietnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Włoskiej sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez Enrico Traversę i Claudio Loggię, w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- orzeczenie, że dekret z mocą ustawy nr 192 z dnia 25 maja 2001 r., przekształcony w ustawę nr 301 z dnia 20 lipca 2001 r., zawierający „przepisy doraźne dotyczące ochrony procesów liberalizacji i prywatyzacji specyficznych sektorów świadczących usługi publiczne”, w części dotyczącej automatycznego zawieszania praw głosu przynależnych do akcji przekraczających próg 2 % kapitału zakładowego spółek działających w sektorze elektryczności i gazu, jest niezgodny z art. 56 WE.
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Dekret z mocą ustawy nr 192/2001 jest sprzeczny z art. 56 WE, ponieważ przewiduje automatyczne zawieszanie praw głosu przynależnych do akcji przekraczających próg 2 % kapitału zakładowego spółek działających w sektorze elektryczności i gazu. Takie ograniczenie powoduje zróżnicowane i restrykcyjne traktowanie inwestycji dokonywanych przez szczególną kategorię inwestorów i tym samym stoi na przeszkodzie swobodnemu przepływowi kapitału wewnątrz Wspólnoty Europejskiej. W szczególności ograniczenie to zniechęca przedsiębiorstwa publiczne potencjalnie zainteresowane nabyciem udziałów w przedmiotowych spółkach, ponieważ przedsiębiorstwa takie znalazłyby się w sytuacji, w której nie miałyby możliwości skutecznie uczestniczyć w decyzjach spółki i wywierać rzeczywistego wpływu na zarządzanie nią.

⁽¹⁾ Nie opublikowane jeszcze w Zbiorze Orzecznictwa.